

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 43.

Eyvende; Session.

19de Møde.

Fredagen den 21de Decbr.

(Fortsat)

J. A. Hansen (forts.): Jeg kan heller ikke troe, at der fra Bevillingshavernes Side vil kunne være noget Bæsentligt at indvende imod mit Forslag, og navnlig forekommer det mig, at, da de sidste af disse Bevillinger jo ere udstedte i Aaret 1850, og der altsaa idetmindste er forløbet en Tid af 4 à 5 Aar, hvori Bedkommende have været i Besiddelse deraf, saa er man berettiget til at forudsætte, at de i Løbet af denne Tid maae have overveiet med sig selv, paa hvilke Bønder de ville bringe Bevillingen til Anvendelse, og man kan derfor vistnok ikke sige, at der skeer nogen Overraskelse derved, at man nu bestemmer, at der skal tages en udtrykkelig Bestemmelse i saa Henseende. Skulde imidlertid den Termin, jeg har ansat, blive anseet som for kort, da er dette jo af mindre Betydning, og vil let kunne forandres, men det, som jeg troer er Hovedsagen, og som man saavel fra Bevillingshavernes som fra Fæsternes Side maa ønske, det er, at dette Forhold eengang for alle bliver aldeles bestemt, og at denne Bestemmelse bliver vitterslig for alle de Paagældende.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke nægte, at denne Lov har for mig ikke ringe Betæneligheder. Jeg skal imidlertid ikke erklære mig imod, at Loven gaaer videre, eller udtale, at Regjeringen under ingen Betingelser skulde kunne gaae ind paa en saadan Lov. Jeg har heller ikke med Hensyn til denne Sag,

hvad jeg altid pleier, naar der er Spørgsmaal om absolut at modsætte sig et Lovforslag, confereret herom med de øvrige Mini- stre, og jeg udtaler her blot min Mening som Indenrigsminister, som den, under hvis Mi- nisterium Sagen hører, men jeg skal fore- lægge det høitærede Thing de Betæneligheder, jeg har ved Loven, og beder, at de maae komme under Overveielse paa et senere Stadium af Sagen. Den første Betænelighed er mere formel, nemlig den, at der altid er noget mis- ligt i at give Love, hvorved man betager en- kelte Mænd — Fortegnelsen, hvis Rigtighed iøvrigt skal blive undersøgt efter den mig der- til givne Anledning, indbefatter nemlig ikke Mange, — en Ret, som er dem hjemlet ved Lov, saa at man altsaa giver en Lov for en- kelte specielle Retsforhold. Det maa her vel bemærkes, at disse Bevillinger ikke ere Naad- besfager i almindelig Forstand, men at det er Lovgivningen, navnlig den Placaten af 9de Marts 1838, der tilstiger de Godsøiere, som afskaffe Hovretet, at de ved Bevilling skulde kunne faae den omhandlede Ret. Bevillingen er altsaa kun en Opfyldelse af en Lov; de Bedkommende have erhvervet denne Ret i Hen- hold til den gjældende Lovgivning, og denne Ret vil man nu indskrænke for dem ved en almindelig Lov; dette er min formelle Be- tænelighed. Den anden Betænelighed er den, at, saalænge Forholdene vedblive at være, som de nu ere, gjør man Fæstebondestanden, hvad jeg ogsaa udtalte forrige Aar, større Skade end Gavn ved denne Lov. Det er nemlig nu Tilfældet næsten paa alle Godser, at Godsbesidderne søge at undgaae at ned- lægge hele Gaarde eller Familiefæder; de be- nytte som oftest disse Bevillinger til kun at